

Perioada interbelică în Anglia

Elev:

Clasa a IX-a A

Perioada interbelică în Anglia

Perioada interbelica in Anglia

După primul război mondial s-au făcut schimbări majore în privința granițelor statelor lumii, astfel state vechi au dispărut și altele noi au apărut. Pe plan politic au apărut comunismul și fascismul, două sisteme dictatoriale. Cele două sisteme s-au făcut simțite în Rusia, respectiv Germania și Italia. Ca toate celelalte state ale lumii și Anglia a avut parte de schimbări economice și politice.

În politica internă cea mai importantă schimbare a fost legea electorală, care făcea votul cu adevărat universal. Aprobarea acesteia a avut ca urmare înmulțirea numărului de alegători cu 8 milioane, dintre care 6 erau femei. Al doilea eveniment important a fost dispariția de pe scena politică a partidului liberal (whig) care în Anglia avea o vechime de aproape trei secole. Cauzele principale ale acestui fapt au fost: scrutinul cu un singur tur, care nu permitea partidelor din opoziție să se dividă; partidul laburist nu avea caracter revoluționar; problemele politice fiind cât de cât rezolvate au fost înlocuite de cele economice.

În perioada interbelică, în Anglia, economia a fost determinată de politica. Economia Angliei a avut tot mai mari probleme, cauzele fiind multiple: demobilizarea subită a unui număr mare de oameni care nu-și mai găseau locul într-o economie transformată; dezvoltarea tehnicii, datorată economiei de război; bugetul umflat de mulțimea datoriilor contractate în timpul războiului. Între anii 1920 și 1931 a fost o adevărată perioadă de criză. Comerțul exterior suferea din cauza sărăciei și a dispariției consumatorilor; flota comercială a rămas părăsită, nemaiavănd utilitate. Din cauza încercării de a menține valoarea lirei sterline au apărut tot mai mulți șomeri.

În 1911 în Anglia munceau aproximativ 13 milioane de bărbați și aproape 5,5 milioane de femei, dar numărul total al celor în căutare de lucru era mult mai mare. De asemenea se produsese o deplasare a mâinii de lucru. Minele, căile ferate, industria textilă foloseau tot mai puțini muncitori, în timp ce în comerț și turism numărul acestora creștea. În timpul revoluției industriale centrul de greutate al Angliei se mutase de la sud la nord.

În 1926 se încearcă o scădere a salariilor minerilor, dar acest lucru a provocat o grevă generală. O altă urmare a fost încetarea publicării ziarelor, guvernul fiind obligat să publice "British Gazette" și să-și anexeze BBC-ul. În cele din urmă guvernul reușește să învingă grevă.

După un timp numărul șomerilor a crescut peste 1,5 milioane și guvernul a fost obligat să introducă subvenția "dole" în plus față de asigurarea împotriva șomajului. Acest lucru a afectat puternic bugetul.

În 1929 a venit la putere partidul laburist condus de Ramsay MacDonald. Acesta nu a reușit să facă nimic mai mult ca partidul conservator împotriva crizei și a șomajului. Tarile mai importante ale lumii au început să-și piardă orice încredere în Anglia. Astfel în iulie 1931, 35 milioane de lire au ieșit din țară. În acest moment MacDonald se gândi că un cabinet național ar putea fi soluția, deci își oferă demisia regelui. În 1935 Stanley Baldwin, conservator, îi urma la putere.

Între 1931 și 1935 economia britanică s-a redresat, fapt care i-a impresionat până și pe cei mai optimiști. Cel care a salvat Anglia de la declin a fost ministrul de finanțe Neville Chamberlain prin următoarele măsuri: renunțarea la păstrarea echilibrului aur – lira; abandonarea liberului schimb și crearea de noi locuințe.

Ca urmare a acestor măsuri cursul lirei a scăzut în Franța de la 125 franci la 75; preturile au scăzut mai mult decât cele ale aurului, favorizând exportul; se formează o zonă a lirei, în interiorul căreia piața Londrei putea să-și continue rolul său de centru bancar.

La conferința de la Ottava (1932) diplomații britanici au vrut să încheie un contract cu dominioanele, dar acestea nu s-au arătat prea entuziasmate și englezii și-au dat seama că trebuie să-și rezolve problemele interne. Astfel au fost practicate tarife protecționiste care au permis industriașilor să-și recucerească piața. Walter Elliot s-a ocupat de învierea agriculturii.

Dominioanele au ajutat în timpul războiului metropola și acum cerură în schimb diferite drepturi: reprezentanți deosebiți de cei ai Angliei în Societatea Națiunilor, parlamentul nu mai avea dreptul să legifereze pentru dominioane (Westminster – 1931), prim-miniștrii dominioanelor depindeau direct de rege, el devenind singura legătura dintre metropola și Commonwealth.

Printr-un tratat din 1921 se hotărăște ca și Irlanda să devină dominion. Se crează un stat liber al Irlandei de Sud, Ulster-ul rămânând englez. Din 1922 până în 1931 Cosgrave (președintele Irlandei din acel timp) a fost de acord cu aceste măsuri, dar înlocuitorul lui (La Valera) începând cu 1931 a rupt orice legătura cu Anglia.

Tineretul englez a fost emancipat de către savanți și scriitori. Romancierii ca Huxley sau Lawrence erau pentru supraviețuirea puritanismului și transformarea radicalismului religios într-unul politic, pacifist și sexual. Totuși operele acestor scriitori nu erau citite decât de o mică parte din tineretul englezesc, care rămâne, însă, credincios disciplinelor religioase și morale ale secolului precedent.